

Пролог

9 грудня

Можливо, це сталося тому, що було незвично тепло як на вечір початку грудня. Можливо, саме тому та бджола залишила свій дім і вирушила в мандри. Втопившись нидіти в тісному вулику з іншими бджолами, вона вирвалася на волю, сповнена рішучості розім'яти свої крильця і побачити світ. Або, можливо, інші бджоли настільки дістали її, що бідоласі захотілося втекти від них і побути самій.

Та яка причина не була б, це дуже невдале рішення.

Я побачила її краєм ока, коли раннього вечора поверталася із крамниці в кампусі. Ледь вловила те дрібне, відчайдушне борюкання, майже непомітне у воді декоративного ставу, розташованого між гуртожитком для дівчат (Черіті-Гауз) і гуртожитком для хлопців (Воллер-Голл).

Зупинилася і дивилася, аж поки не зрозуміла, що саме бачу: бджолу, яка впала у воду догори черевцем і намагалася вибратися.

Кілька секунд я вагалася, але потім не стрималася — шкода бідненьку — і зійшла зі стежки.

Бджола боролася зі смертю за добрячий метр від краю водойми. І попри те що надворі було доволі тепло, нагадаю: усе ж це дев'яте грудня в Коннектикуті.

Так уже сталося, що тоді був мій шістнадцятий день народження. І ранній вечір суботи. Це означало, що приготування до фантастичної святкової вечірки мали б бути саме в розпалі.

Натомість я намагалася зрозуміти, як урятувати нещасну бджолу.

Зняла свої «конверси», різдвяні червоно-зелені шкарпетки; підсукала джинси вище худих і страшенно блідих гульок — моїх литкових м'язів — і, піднявши з трави листочок, зайшла у воду.

Чорт! Як же холодно! І слизько. Господи, на що я наступила? Це мох? Дуже сподіваюся, що мох.

І, звісно, саме в ту мить мене побачив Артур Чакрабарті Вотеркресс, який, якщо й не був останнім, кого я зараз хотіла б зустріти, то однозначно входив до першої п'ятірки.

— Фінлі? Ти що робиш? — вимогливо поцікавився він. Артур, здавалося, завжди й до всіх так говорив.

Якби треба було описати його одним словом, я обрала б «зверхній».

Обернувшись, я побачила, що він стоїть на перекинутому через ставок кам'яному містку, який сполучав головний корпус академії Баррінгтон — школи, у якій ми навчалися, — з гуртожитками, у яких ми мешкали. З-під Артурової простої синьої в'язаної шапки вибивалося пряме, чорне, наче смола, волосся, а зелена пухова курточка дуже виділялася у світлі ліхтарів, зроблених під старовину й установлених на містку.

— Бджолу рятую, — відповіла так, ніби це мало бути очевидно, і вказала на крихітне створіння, яке тепер було від мене майже на відстані простягнутої руки.

Та проблема полягала в тому, що я не була впевнена, чи зможу наблизитися ще на крок і врятувати бджолу, не послизнувшись на камінні й не гепнувшись у воду.

Стоячи у ставочку завглибшки тридцять сантиметрів, у такій холодній воді, що аж почала тремтіти, я намагалася придумати, як би і бджолу цю дістати й винести на берег, та ще й у процесі самій не вимокнути до нитки. Не так я уявляла швидкий похід у місцеву крамницю по запас солодоців для вечірки, на якій я головно збиралася впиватися жалістю до себе.

Я чекала, що він почне насміхатися. І це можна було би зрозуміти, адже це не ситуація, а суцільний анекдот. Та натомість він запитав:

— І чого ж ти її не рятуєш?

Говорив Артур з різким і чітким британським акцентом, ніби якийсь п'ятидесятирічний член Парламенту. Що, до речі, було однією з багатьох причин, чому він добряче вигрібав від наших однокласників, яким нагода здобути освіту у престижній школі Нової Англії не виписувалася разом зі свідоцтвом про народження.

— Бо не можу поворухнутися.

— Що? — притулив він до вуха долоню.

І справді — він був метрів за п'ять від мене, а відповідь я пробурмотіла собі під ніс.

— Поворухнутися не можу! — сказала голосніше.

Він, здавалося, аж розгубився.

— То зроби крок назад.

— Не можу.

Ліхтарі уздовж стежки й на містку відкидали тіні так, що я майже не бачила обличчя хлопця. Хоч мені це було

непотрібно, адже й так зрозуміло: він провів поглядом від місця, де я стою, до ставочка, що за пів метра від мене, і відстань ця видалася йому геть не страшною.

Але мені було страшно.

Він похитав головою і знову пішов мостом. Мабуть, він пішов далі у своїх справах. Велике полегшення, скажу вам, бо я почувалася просто дурепою і не мала жодного бажання, щоб на мене хтось ще й витріщався.

Я знову глянула на бджолу. Тепер вона ближче, ніж кілька секунд тому, але все одно поза межами моєї досяжності.

«Що у біса я роблю?..» — майнуло в голові.

— Ось.

Різко розвернувшись на голос, я побачила, що Артур стоїть на краю ставка, протягуючи мені довгу очеретину.

— Спробуй цим, — додав він, кивнувши на воду.

Я вирячилася на нього — здивована та розгублена. За ті шість місяців, що я провела в Баррінгтоні, нам не часто доводилося спілкуватися, якщо не брати до уваги поодиноких випадків на заняттях та однієї нетверезої розмови на вечірці з приводу Гелловіну, що її влаштувала Бронвін Кемпбелл. Та він ніколи не справляв на мене враження людини, яка бодай на секунду замислиться про долю якоїсь бджоли. Здавалося, це нижче за гідність Артура Чакрабарті Вотеркресса, чия мати британо-індійка була якоюсь знаною науковицею (тільки не питайте, у якій галузі), а родовід його білошкірого батька з касті лондонських ділків можна відстежити аж до Війни троянд.

Він роздратовано нахмурився і помахав очеретиною:

— То ти хочеш її врятувати чи ні? Бо з огляду на обставини довго вона не протримається.

О! Це вже більше схоже на Артура.

Я взяла очеретину та знову розвернулася до бджоли, чие борсання у воді стало вже помітно млявішим. Але проблема слизьких каменів під моїми босими задубілими ногами нікуди не зникла.

— Дай мені руку, — сказав він, протягуючи мені праву долоню, вдягнену в рукавицю.

Я схопила її та одразу відчула, що впевненіше стою на ногах, хай навіть йому для цього й довелося нахилитися вперед — попри те, що сімнадцятирічного Артура не можна назвати низьким, із баскетболістом його також ніхто не сплутав би.

Зосередившись на бджолі у ставку, я потягнулася до неї очеретиною, аж поки та не опинилася під комахою, яка відчайдушно боролася за життя, і нарешті змогла вчепитися пухнастими лапками за щось тверде.

— Є! — сказала я і випросталася, однією рукою досі тримаючи очеретину зі знесиленою бджолою, а другою — вчепившись у руку Артура.

— Я бачу, — відповів він. — Можливо, ти будеш така ласкава й повернешся? На берег, якщо я висловився недостатньо зрозуміло.

Довелося продемонструвати неабияке самовладання, аби не відповісти йому так само в'їдливо, та, оскільки від нього зараз цілком і повністю залежала моя рівновага, я просто прикусила язик і змусила себе промовчати.

Міцніше стиснувши долоню Артура, передала йому очеретину з урятованою бджолою і сама стрибнула в тому ж напрямку.

Моє приземлення вийшло... не надто елегантним. Я боляче гепнулася на землю, червона шапка злетіла з голови, та не відпустила ні Артура, ні бджолу, і навіть не плюхнулася у водойму. Тому, якщо добряче подумати, можна сказати, що стрибок удався.

Артур на мене ледве глянув — уся його увага була зосереджена на бджолі. Звісно ж.

Мої улюблені джинси вимашені холодною вологою землею, і я зрозуміла, що сьогодні вночі мені доведеться витратити кілька доларів на пральню.

Не так я уявляла свій шістнадцятий день народження. Геть не так. Утім, потім стало ще гірше.

Я почула сміх і негайно вирішила, що сміються з мене. Але ні.

Сміх долинав від чотирьох наших однокласників, які йшли стежкою, що вела в напрямку кам'яного мосту через штучну водойму. Тіні приховували нас з Артуром від очей перехожих, і це на краще, оскільки головною реготункою виявилася моя сусідка по кімнаті — Тея Селскі, — яка лише пів години тому сказала мені, що не може залишитися сьогодні на святкування моїх уродін, оскільки має повчитися зі своїм хлопцем Бю. Я припускала, що «повчитися» — це евфемізм, але гадала, що вони зависнуть у його кімнаті в гуртожитку. Втім, і бджолі зрозуміло, що я помилялася. Але куди ж вони...

— Вони, певно, ідуть на вечірку до Бронвін, — промовив Артур, ніби прочитав мої думки.

Я перевела погляд із Теї і Бю, яких упізнала в цій веселій четвірці, на Артура, який тимчасом пересадив бджолу з очеретини на листочок.

Він кивнув услід квартету, який віддалявся від нас.

— На яку вечірку? — не стрималась я, відчуваючи, як мене накриває хвилею страху.

— До Джозі Саттон. У неї сьогодні день народження. Тебе хіба не запросили?

Не запросили. І я знала, що не випадково. Про мою однокласницю Бронвін багато чого можна сказати, але насамперед вона надзвичайно педантична й точна. Наче

лазер. І з якоїсь причини я їй не подобаюся. Особливо останнім часом. Упродовж перших двох місяців нашого нечастого спілкування я її просто дратувала, але останні шість тижнів вона ставиться до мене з настільки концентрованою злістю, що я навіть почала обдумувати, чим же я могла так сильно її образити, але ні до чого так і не додумалася. Звісно, я не з тих типових популярних дівчаток, але ніколи досі не вважала, що належу до людей, які можуть стати об'єктом для глузування. Насправді я доволі... звичайна. Саме тому її відверта антипатія була для мене такою таємницею.

— А що, всі йдуть? — запитала я голосом, який навіть мені здався напруженим.

— Я — ні.

— Але тебе запросили.

— Усіх запросили, — він байдуже знизав плечима. Не всіх.

Я схопила із землі свою шапку, підвелася та обтріпала її об стегно, збиваючи рештки пожухлої трави, відтак знову натягнула її на голову, заправляючи під неї своє довге біляве волосся з більшою, ніж потрібно, силою. Здавалося, мозок от-от закипить.

Діставши з кишені куртки телефон, зайшла в інстаграм і вже за кілька секунд побачила першу сторіз зі старту гучної вечірки на даху «Ла-Бель» — ресторану, що розташовувався неподалік і належав родині Бронвін, через що декого з неповнолітніх туди не просто впускали, а ще й наливали там.

Я двічі оновила стрічку і двічі побачила нові дописи від різних однокласників. На селфі всміхнені обличчя. Усі вони святкували шістнадцятий день народження. От тільки не мій.

— Поїдеш на Різдво додому, в Оклагому? — спитав Артур.

Це запитання вирвало мене з виру страждань, який уже починав зароджуватися у грудях. Якби воно пролунало двадцять секунд тому, я відповіла б «ні», оскільки так усім і сказала. Моїм батькам, бабусі, найкращій подрузі Мії. З тієї самої миті, як я вступила в цей навчальний заклад, то тільки і мріяла, як блукатиму на самоті засніженим різдвяним кампусом, як читатиму книжки, як почуватимуся вільною і незалежною. Так, ніби Баррінгтон — мій особистий курорт.

Але так було аж двадцять секунд тому. І за ці двадцять секунд багато змінилося. Тому, навіть попри те, що я вже розтулила рот, збираючись вимовити звичне «ні», несподівано для себе відповіла інакше.

— Так, — твердо промовила я.

Бо так і було. Сьогоднішній зневажливий жест Бронвін став останньою краплею в і без того неозорому морі нападів, уколів і стервозності в мій бік. Досить. Мене дістали як ці люди, так і це місце. Місце, з яким я колись пов'язувала стільки надій, але тепер усі вони зникли.

Саме цієї миті бджола з гудінням раптом піднялася з листочка, який Артур тримав у руці, та зникла в темному вечірньому небі.

Додому полетіла.

Грубо я повелася з Артуром. Хоч і не мала наміру так учиняти, коли просто пішла з берега ставка, не сказавши не те що «дякую, що допоміг урятувати бджолу», а навіть банального «бувай». Та результат той самий. Я повелася грубо.

Та навіть не усвідомлювала, що так раптово залишила його самого, поки не повернулася в порожню кімнату гуртожитку, що її ми ділили на двох із Теєю, і не почала скролити сайти з «дешевими авіаквитками», постукуючи кредиткою, яку батьки дали мені про всяк випадок і яку